

HỒI 108

Thử Nghiệm Thần Công

Từ Tử Lăng ra khỏi khe núi, đề khí phóng đi giữa cây rừng, thỉnh thoảng lại bắn Thần Độn ra để thay đổi góc độ và gia tăng tốc độ, lúc này trông gã có vẻ giống như một đứa trẻ vừa có được thứ đồ chơi mới, càng chơi càng không nỡ rời tay vậy. Gã cảm thấy Phi Thiên Thần Độn như đã biến thành một bộ phận trên người gã vậy, chân khí lưu chuyển không ngừng như nước chảy nối liền gã và Thần Độn với nhau, khiến cho gã sử dụng một cách hết sức đắc tâm ứng thủ. Nó giống như là một sợi trường tiên đặc biệt dài vậy, gã thậm chí có thể thay đổi góc độ đột ngột, từ bay thẳng lại ngoặt rẽ rồi móc lên trên, làm gã có thể lướt đi như gió giữa rừng cây mà không hề trở ngại.

Gã “phi hành” trong rừng cây như một con mãnh ung, chân không hề chạm đất, cảm giác thống khoái trào dâng đó, quả thực là vô cùng mới mẻ. Tuyệt diệu nhất là do chân khí của gã lưu chuyển theo đường xoáy ốc nên Thần Độn cũng xoay tròn rồi chụp trúng mục tiêu, vừa tăng thêm tốc độ bắn đi, lực đạo cũng mạnh hơn rất nhiều. Chính vào lúc này, tiếng hò hét chém giết theo gió truyền tới, càng lúc càng kịch liệt.

Từ Tử Lăng nghĩ tới bốn tứ đại khẩu đi khắp nơi giết người phóng hỏa, sinh linh đồ thán, không khỏi cảm phần dang trào, giờ toàn bộ tốc lực phóng về phía đó.

oOo

Khẩu Trọng tung mình nhảy xuống đất, tiếng y phục phất gió vang lên bốn phía, trong nháy mắt gã đã rơi vào giữa trùng vây. Đậu Uy và Lý Cương đứng chặn đường lui của gã, còn Lý Tú Ninh thì phóng tới như một tia điện chặn ngay trước mặt, ba người đứng thành hình chữ phẩm vây gã vào giữa.

Gã đang thầm kêu khổ thì Sài Triệu đã hạ thân bên cạnh Lý Tú Ninh, cười ngạo mạn nói: “Để bằng hữu đến dễ dàng, đi cũng ung dung như vậy thì Lý gia chúng ta đâu còn mặt mũi gì mà nhìn bằng hữu giang hồ nữa chứ?”.

Nếu không có Sài Triệu ở đây, Khấu Trọng chỉ cần bộc lộ thân phận, nói ra mục đích đến đây của mình, thì sự tình có thể giải quyết hết sức dễ dàng. Nhưng đối mặt với tình địch, bất giác trong lòng gã dâng lên một ngọn lửa vô hình, dù có thế nào cũng không chịu dùng phương pháp này để thoát thân. Có điều lần này gã đã sai một nước cờ, tất cả chỉ vì Sài Triệu ẩn nấp trong bóng tối ngấm bảo hộ Lý Tú Ninh. Tiếng gió nổi lên, hơn mười tùy tùng của Lý Tú Ninh hiện thân trên mái nhà và tàng cây, vây thành một vòng lớn xung quanh, người nào người nấy đều cầm cung tiễn trên tay.

Lý Tú Ninh cầm bảo kiếm chỉ vào trước ngực gã, từng đợt từng đợt kiếm khí băng lạnh bức tới, lạnh lùng nói: "Các hạ là người của phía nào?".

"Cheng!".

Sài Triệu lúc này đã rút ra hai chiếc hộ thủ ngân côn một dài một ngắn, cây dài thì ba xích cây ngắn thì chỉ có xích rưỡi, kim quang sáng rực, chói mắt phi thường. Động tác của y hết sức tiêu sái đẹp mắt, khí thế bức nhân, càng làm ngọn lửa ghen tuông và hiếu thắng kỳ lạ trong lòng Khấu Trọng bốc cao.

Đậu Uy dùng một cây thiết trượng, hoành ngang trước ngực, cắt đứt đường lui sang hai bên tả hữu của gã, khiến cho người ta cảm thấy võ công của y chắc hẳn phải hết sức cường mãnh trầm ổn.

Lý Cương thì cầm song kiếm, song mức độ lăng lẹ của kiếm khí thì kém hơn Lý Tú Ninh một bậc, có thể thấy y là người võ công kém nhất trong bốn người đang bao vây Khấu Trọng.

Còn chưa giao thủ Khấu Trọng đã đoán được võ công của Sài Triệu cao hơn Lý Tú Ninh, bởi vì sau khi y xuất hiện, áp lực của lưới bao vây lập tức gia tăng lên mấy lần, khiến cho gã không dám vọng động đào tẩu.

Khấu Trọng hít sâu một hơi chân khí, cố nén lửa ghen tuông trong lòng, hồi phục lại cảnh giới tâm lý như trắng trong đáy nước, y theo phương pháp Lỗ Diệu Tử đã dạy, vận công thu hẹp thanh đới, biến giọng nói thành sắc nhọn the thé, cười lên quái dị nói: "Bản nhân lần này mạo hiểm tới đây, đích thực là có chuyện muốn tương cáo, không biết Tú Ninh công chúa có hứng thú nghe hay không?".

Lý Tú Ninh trợn mắt nhìn thẳng vào mắt gã, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác quen thuộc, ngạc nhiên nói: "Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?".

Sài Triệu hừ lạnh nói: "Các hạ nếu chịu buông đao, thúc thủ chịu trói, người nói cái gì chúng ta cũng chịu nghe".

Khấu Trọng nhớ lại thái độ ngạo mạn và thần thái coi thường của Sài Triệu với gã và Từ Tử Lăng ngày đó, trong lòng lại không dần nổi nổi tức giận trào dâng. Đặc biệt là khi gã đứng sánh vai với Lý Tú Ninh, thần thái thân mật, lại nam tài nữ mạo, hết như một đôi người ngọc được trời tác hợp, trong lòng không thấy ghen ghét mới là chuyện lạ. Gã thậm chí còn có ý nghĩ sẽ bất chấp tất cả đột phá vòng vây, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì liên quan đến Lý Tú Ninh nữa, để xem tên tiểu tử họ Sài này có bản lĩnh gì mà bảo hộ người đẹp.

Lý Cương trầm giọng nói: “Bằng hữu nếu không chịu thúc thủ chịu trôi thì chớ trách đao kiếm vô tình”.

Khấu Trọng thở dài một tiếng, từ từ nói: “Ta chỉ nói một câu rồi sẽ đi ngay, không rõ Tú Ninh công chúa có chịu nghe không?”.

Đậu Uy cười cười nói với những người khác: “Tên tiểu tử này coi chúng ta như là lũ gốc không bằng”.

Lý Tú Ninh và Sài Triệu cũng nhìn nhau bật cười. Khấu Trọng vốn định tìm cách bóc trần âm mưu của Uyển Nhi, nhưng thấy Sài Triệu và Lý Tú Ninh đầu mày cuối mắt với nhau, lập tức quên hết tất cả ý định ban đầu, thêm nữa lại thấy ánh mắt trong suốt long lanh như làn nước mùa thu của nàng nhìn Sài Triệu với vẻ thâm tình vạn trượng, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác bị lừa gạt, khó chịu vô cùng.

“Keng!”.

Tĩnh Trung Nguyệt đã tuốt ra kiếm trên tay. Gã cười lên ha hả: “Động thủ thì động thủ đi! Nhưng đừng có hối hận đấy!”.

Bọn Lý Tú Ninh cùng lúc cảm thấy đao khí bá đạo của gã bức tới, vội vàng thúc động chân khí kháng cự lại.

Sài Triệu ngạc nhiên thốt: “Bằng hữu thân thủ bất phàm, chắc không phải là hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, tại sao lại lén lút tới đây mà không dám báo danh xưng tính vậy?”.

Ánh mắt sắc bén của Khấu Trọng lướt trên gương mặt xinh đẹp mà gã ngày đêm mơ tưởng của Lý Tú Ninh, điềm nhiên nói: “Vị hôn phu này của Tú Ninh công chúa có phải hơi phí lời không? Nếu ta chịu nói ra danh tánh thì sớm đã nói từ lâu rồi, đâu cần chờ ngươi hỏi mới nói chứ”.

Cả bốn người cùng lúc biến sắc. Phải biết rằng thân phận của Sài Triệu vẫn còn được giữ bí mật để giúp y thực hiện tốt trách nhiệm bảo vệ Lý Tú Ninh, nếu để Thương Tú Tuần biết được, quan hệ song phương sẽ lập tức có những biến đổi mà không ai có thể đoán trước. Có điều đây vẫn còn là vấn đề có thể giải quyết được, đáng lo nhất là nếu Khấu Trọng cáo giác chuyện này cho phía Lý Mật, như vậy thực lực của bọn họ sẽ lập tức bị lộ ra hết.

Gương mặt mỹ lệ của Lý Tú Ninh thoáng ẩn hiện sát cơ, lạnh lùng hỏi: "Làm sao người biết được thân phận của y?".

Câu nói này của nàng chẳng khác gì đã đích thân thừa nhận với Khấu Trọng rằng Sài Triệu là vị hôn phu của nàng. Khấu Trọng tuy biết rất rõ điều này, nhưng lồng ngực vẫn như bị ai đó đập mạnh một búa vào, tức đến suýt chút nữa thì thổ huyết, cười khổ nói: "Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể giải thích được. Nhưng ta tuyệt đối không phải là người của Lý Mật hay của mục trường, nếu công chúa có thể thông tình đạt lý nói chuyện thành khẩn với ta một lần, ta sẽ lấy một tin tức quý giá ra trao đổi, sau đó lập tức rời khỏi đây".

Sài Triệu rung mạnh trường đoản hộ thủ ngăn cơn, sát khí lập tức bao trùm toàn trường. Chỉ thấy y mỉm cười tiêu sái nói: "Đi dễ như vậy sao? Nếu không mau lập tức buông đao đầu hàng, vậy thì đừng trách ta động thủ vô tình!".

Đậu Uy đứng phía sau cũng quát lên: "Đã có gan tới đây thì đừng hèn nhát chỉ muốn chạy như vậy chứ!".

Khấu Trọng thầm than khổ trong lòng, lúc này nếu gã thay đổi chủ ý bộc lộ thân phận thì thật chẳng khác gì đã nói với mọi người rằng gã sợ Sài Triệu, chuyện này có giết gã gã cũng quyết không chịu làm, đành gật đầu nói: "Đao kiếm vô nhân, các vị hãy cẩn thận!".

Tiếng gió vù vù vang lên bên tai, cương trượng của Đậu Uy đã từ phía sau bổ xuống đầu gã, mở đầu cho một trận chiến ác liệt.

oOo

Từ Tử Lăng vượt qua rừng cây, chỉ thấy bên ngoài lửa cháy rợp trời, một đám tặc khẩu chừng hơn trăm tên đầu chít khăn đỏ đang bao vây chém giết một đội chiến sĩ mục trường chừng hai mươi người, trong số đó có cả Lạc Phương mà gã quen biết.

Trên mỏm núi bên trái cách đó không xa có chừng hơn mười đại hán đang đứng quan sát, ngoại trừ một kẻ xem ra có vẻ là kẻ dẫn đầu ra, những kẻ khác đều buộc khăn đỏ trên đầu, rất dễ nhận ra.

Lạc Phương và những người phía mục trường hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong, kết thành một vòng tròn, đốc sức kháng cự thể công như vũ bão của bọn tặc khấu đông hơn gấp mấy lần, ở giữa trận có bảy tám người đã nằm xuống, chắc là đã thọ thương mất đi năng lực chiến đấu. Bên phía bọn tặc khấu cũng có không ít thương vong, tình hình vô cùng kịch liệt.

Từ Tử Lăng lúc này không còn thời gian để tìm hiểu xem tại sao bọn Lạc Phương lại bị hãm thân vào giữa trùng vây nữa, lập tức nhún chân bay vút lên, bổ vào giữa trận tiền, trước khi chạm đất đã có hai tên trúng cước táng mạng. Kỳ binh đột nhiên xuất hiện, bọn tặc khấu còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì đã có thêm bốn tên nữa hồn du địa phủ dưới quyền của gã.

Bất luận là cước hay quyền của Từ Tử Lăng đánh ra đều mang theo khí kinh xoáy ốc mạnh mẽ vô song, mà kỳ quái là kẻ trúng chiêu đều không bị bay ra xa mà chỉ gục xuống, thoạt nhìn bề ngoài thì không có vẻ gì là thương tổn cả. Hai tên địch nhân từ bên trái xông tới, trường đao trong tay sáng rực lên trong ánh đuốc, miệng hét vang trời.

Từ Tử Lăng lách vào giữa như một bóng ma, thân hình khẽ lắc nhẹ một cái, đầu vai đụng vào mỗi tên một cái. Lần này gã làm ngược lại, dùng lực đạo cương mãnh phi thường, khiến xương cốt hai tên địch lập tức vỡ nát, trường đao thoát thủ bắn lên cao, cả người bọn chúng cũng bay ngược về phía sau, đụng trúng hơn mười tên tặc khấu đang lao tới, khiến trận thế lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này gã chỉ còn cách bọn Lạc Phương chừng hai chục bước, bọn tặc nhân đứng gần đó đều lần lượt bỏ rơi đám người của mục trường, xông về phía gã hươu đao múa kiếm.

Từ Tử Lăng cách không đánh ra một quyền, một luồng kinh lực hình xoáy ốc nóng như liệt hỏa cuộn cuộn lao về phía tên đại hán dẫn đầu hơn mười tên tặc khấu đang xông về phía gã.

“Bình!”

Kẻ kia như bị một cơn cuồng phong cuốn bay lên không, đụng mạnh vào hai tên đồng bọn phía sau, cả ba lập tức lẳng lơng lốc như hồ lô dưới đất, gân cốt đứt đoạn mà chết. Bọn tặc khấu còn lại nào đã từng thấy qua quyền kinh lợi hại tới vậy, lập tức sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Bọn Lạc Phương được gã kiếm chế địch nhân, tinh thần phần chấn, xông lên chém giết cho đối phương toi bời, đồng thời cũng tiến dần về phía gã. Phía địch nhân chia ra hơn bốn mươi tên tấn công Từ Tử Lăng, khiến cho áp lực với gã tăng lên gấp bội. Nhưng gã chẳng hề kinh sợ, tâm linh chìm vào cảnh giới vô thắng vô bại, tĩnh lặng như trăng trong đáy nước.

Một chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Đột nhiên, gã nắm rõ được hết toàn bộ tình thế trên chiến trường.

Không phải là gã có thể biết được mọi chuyện dù là nhỏ nhất xảy ra ở đây, mà là gã có thể thông qua thính giác và thị giác, nắm rõ những biến hóa hư thực ở xung quanh, từ đó định ra được con đường tiến thoái.

Đó là một cảm giác trước nay chưa từng có.

Trước đây, gã chỉ có thể ứng phó với những chuyện nguy cấp trước mắt, nhưng hiện giờ cho dù bốn phương tám hướng đều có địch nhân, gã vẫn có thể cảm nhận được những nguy cơ đang đến gần, không những biết được địch nhân trên mỏm núi đang tiến về phía mình, mà còn nắm rõ tình hình bọn Lạc Phương đang bị hãm vào giữa thế công cuồng mãnh của bọn địch nhân nữa.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, tung mình bay vút lên cao, hạ thân xuống bên cạnh Lạc Phương, cùng lúc tay hóa thành đao, chọc vào giữa màn đao ảnh lằng lể của một tên ác khẩu đang bổ tới phía sau lưng ỵ.

Kẻ kia không có cả cơ hội tránh né, càng không phải nói tới chuyện thu đao tiếp chiêu, trọn mắt trùng trùng nhìn bàn tay gã chọc thẳng vào giữa ngực, lập tức táng mạng đương trường.

Từ Tử Lăng lại liên tiếp đá ra hơn mười cước, khiến đối phương người ngựa đảo điên, rồi loạn như bầy kiến vỡ tổ. Giờ đây gã có thể nắm rõ mỗi một tên địch mạnh yếu thế nào, chiêu thức vận dụng ra sao, thậm chí là cả trạng thái tinh thần của bọn chúng nữa.

Thật là một cảm giác hết sức kỳ diệu.

Gã giờ đây giống như mặt nước giếng trong vắt phẳng lặng, có thể phản chiếu bất cứ sự vật gì, đối thủ trước mặt, bề ngoài thì có vẻ hung hãn phi thường, song trong mắt gã thì lại sơ hở khắp nơi, căn bản không có tư cách để gã phải dùng tới Dịch Kiếm Tâm Pháp.

Lúc này lại có một thanh đại đao hoành ngang chém tới mang theo tiếng rít gió rợn người, đao khí mãnh liệt, có thể nói là một đao có uy hiếp lớn nhất với Từ Tử Lăng từ khi gia nhập tiếp chiến tới giờ.

Từ Tử Lăng thầm khen hay, mau chóng đánh ra một quyền trúng ngay vào lưỡi đao của đối thủ. Tiếp đó một luồng nhiệt khí mãnh liệt thổ ra, tên địch nhân kia lập tức kêu thảm một tiếng, miệng phun ra một búng máu, lão đảo thoái lui. Kẻ này hiển nhiên là rất có thân phận địa vị trong đám tặc khấu, những tên còn lại thấy y cả một chiêu của Từ Tử Lăng cũng đỡ không nổi thì đều sợ hãi chạy tán ra xung quanh.

Từ Tử Lăng quên rằng mình đã dịch dung cải trang, tự nhiên bước tới bên cạnh Lạc Phương thân thiết hỏi: "Người không sao chứ?"

Lạc Phương ngạc nhiên thốt: "Tại hạ không sao. Dám hỏi ân công cao danh quý tánh, ân cứu mạng mai này Phi Mã Mục Trường chúng tôi nhất định sẽ báo đáp!".

Từ Tử Lăng giờ mới sực nhớ ra mình đã đeo mặt nạ, lúc này đám tặc khấu đã lui lại một quãng xa. Những chiến sĩ của mục trường cũng đã hồi phục một chút tinh thần, ai nấy đều nhìn gã với ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái.

Từ Tử Lăng giả bộ hào hùng sáng khoái, cười lên ha hả nói: "Loạn thần tặc khấu, người người đều có thể tru diệt, còn về việc ta tên họ gì thì không cần phải nhắc đến nữa. Các ngươi tốt nhất hãy trở về mục trường, ta còn chưa giết đã tay!".

Nói đoạn cười một tràng dài, tung mình lao về phía đám địch nhân đang tập trung đông nhất.

oOo

Đậu Uy vừa vung trượng lên, Sài Triệu cũng lập tức phát động, hai chiếc hộ thủ ngân côn chọc tới như điện chớp, mục tiêu là mặt và phần ngực của Khấu Trọng, sát khí hùng hực, uy mãnh phi thường, lại không chút lưu tình, khí kinh bao trùm lấy toàn thân gã, khiến cho Khấu Trọng dù muốn phản kích hay là đào tẩu cũng phải ngạnh tiếp một chiêu này với y.

Lý Cương tuy chậm một bước, nhưng cũng tung mình công tới, hay cây kiếm trong tay liên tiếp chém vào eo hông gã, chiêu thức hung độc vô tỉ, khiến cho người ta thật khó liên tưởng tới thần thái nhàn nhã ôn hòa thường ngày của y.

Lý Tú Ninh không tấn công mà lùi lại nửa bước, trường kiếm vẫn giơ lên trước ngực phòng ngừa Khấu Trọng sẽ đột phá vòng vây từ phía nàg.

Nếu đổi lại là Khấu Trọng trước đây, lúc này ắt hẳn sẽ tay chân luống cuống, cho dù chưa chắc đã lạc bại nhưng cũng không thể tránh khỏi tổn thương. Cũng may là nhờ có Loan Loan mà gã nhân họa đắc phúc, học được khí kinh xoáy ốc xưa nay chưa từng có trên đời, tiến một bước dài trên con đường võ đạo, không còn là gã tiểu tử ngu muội như trước nữa.

Gã uốn mình né tránh thế công của địch nhân như phi ngư giỡn nước, tiếp đó bảo đao phát ra ánh sáng vàng chói lọi, liền tiếp chém trúng hai cây hộ thủ cương côn của Sài Triệu và thiết trượng của Đậu Uy.

Cả hai cùng lúc cảm thấy sống lưng lạnh toát. Chiều thúc tưởng rằng mười phần chắc chính của họ gặp phải thân pháp kỳ dị của Khấu Trọng, giống như đánh với một ảo ảnh vậy, hoàn toàn không thể nắm bắt được vị trí của gã.

Chuyện này dẫn đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nếu biết rằng cao thủ quá chiêu đều phải dựa vào hình thế biến hóa mà thay đổi, thoát mình tưởng một chiêu hết sức đơn giản, nhưng bên trong thực ra bao hàm rất nhiều học vấn. Nhưng thân pháp quái dị mà Khấu Trọng vừa thi triển lại có thể khiến họ không thể khẳng định được vị trí của gã, nói một cách khách quan là đã hoàn toàn mất đi mục tiêu để công kích, thử hỏi làm sao không cả kinh thất sắc, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan cho được?

Tiếp đó ánh vàng lại lóe lên, đao khí tung hoành khắp chốn, Sài Triệu và Đậu Uy chưa kịp định thần đã thấy Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém xả tới trước mặt.

"Đang! Đang! Đang!".

Một luồng kinh khí xoáy ốc mang theo cái lạnh thấu xương đi theo binh khí xâm nhập vào nội thể, công thẳng vào tạng phủ hai người. Cả hai nào ngờ Khấu Trọng lợi hại đến vậy, toàn thân run lên bần bật.

Công lực Sài Triệu cao hơn Đậu Uy hai bậc, chỉ lão đảo hai ba cái đã trụ vững được thân mình, còn họ Đậu thì hự lên một tiếng, loạng choạng lùi về phía sau mấy bước.

Lý Tú Ninh thấy tình thế chẳng lành, ngọc thủ vung lên, rải ra một đoá hoa kiếm chụp xuống đầu Khấu Trọng. Khấu Trọng mắt hồ sáng rực tinh quang, ung dung quay đao đâm thẳng vào giữa song kiếm của Lý Cương, sau đó từ dưới hất ngược lên trên.

"Đang đang!".

Lý Cương lập tức lao đảo, song kiếm bị hất tung lên cao, không môn mở rộng, cùng lúc cảm thấy một luồng khí kinh không thể kháng cự công tới trước ngực, vội vàng hồn phi phách tán, nhún người bay ngược về phía sau.

Sài Triệu hét lớn một tiếng: “không được qua đây!” ngăn cản đám tùy tùng của Lý Tú Ninh đang định xông vào, rồi bổ về phía vị trí Lý Cương vừa để trống, hộ thủ song côn vung ra phối hợp với thể công của Lý Tú Ninh, sắc mặt trầm trọng phi thường. Y chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải một đối thủ đáng sợ như vậy.

Khấu Trọng bật cười ha hả, cong người húc thẳng về phía sau, đụng trúng Đẩu Uy, chẳng những kéo giãn khoảng cách với Lý Tú Ninh mà còn khiến thể công của Sài Triệu đánh vào khoảng không.

Nếu là trước khi giao chiến, Đẩu Uy nhất định sẽ vung trượng bổ thẳng tới, Khấu Trọng không chết cũng bị thương, nhưng lúc này y đang phải toàn lực hóa giải luồng chân khí kỳ dị của Khấu Trọng tác quái trong cơ thể, công lực không bằng nửa phần lúc trước, thêm vào đó lại đang lùi về phía sau, cho dù miễn cưỡng xuất thủ cũng không chắc sẽ phá được chân khí hộ thể của gã, mà chỉ e sẽ bị luồng chân khí xoay chuyển không ngừng của đối phương làm cho mất mạng cũng không chừng. Bởi vậy nên y nào dám sinh cường, vội vàng dịch người tránh né.

Khấu Trọng cũng không ngờ chỉ có mấy chiêu đã nắm được toàn quyền chủ động trong tay, tiến có thể công, thoái có thể bỏ đi mà không ai cản nổi, không khỏi dâng lên một cảm giác thống khoái lạ thường, cao giọng hét vang: “Dừng tay!”.

Lý Tú Ninh và Sài Triệu sợ gã thừa cơ tấn công Lý Cương hoặc Đẩu Uy, đành y lời thu vũ khí lại.

“Xoạt!”

Khấu Trọng cho đao vào vỏ, nhưng lúc này bản thân gã lại giống như một thanh đao đã tuốt ra khỏi vỏ, bất kỳ ai cũng không thể xem nhẹ.

Ánh mắt gã xạ ra những tia nhìn sắc bén đảo một vòng trên mặt chúng nhân, nở ra một nụ cười hoàn toàn không tương xứng với nét mặt “ăn cướp”, chậm rãi nói: “Các vị nên biết nếu ta muốn làm chuyện bất lợi với công chúa, tuyệt đối không cần phải dẫu đầu hổ đuôi như thế này, nếu đã như vậy, sao mọi người không ngồi xuống uống ly trà nóng, từ từ nói chuyện chứ?”.

Bọn Lý Tú Ninh nhìn nhau ngạc nhiên không biết nên trả lời gã thế nào.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>